

Câu Chuyện Giữa Đêm Khuya

Tiếng chuông điện thoại đã đánh thức tôi dậy. Hai giờ sáng! Không có gì làm mình giật mình bằng tiếng điện thoại reo giữa đêm khuya. Tôi dụi mắt... Chuông điện thoại đã reo đến hồi thứ ba... Ông cụ sao rồi? Thằng con học ở xa có chuyện gì đây??? Hai câu hỏi đến nhanh như điện chớp... Không thể để lâu hơn, tôi bắt lấy ống nghe, ngập ngừng:

- A-lô, tôi nghe đây.

Bên kia, một giọng lạ, hơi nhỏ, hỏi:

- Tôi muốn nói chuyện với ông Linh.

Tôi lo lắng:

- Tôi đây... ai đó... có chuyện gì vậy?

Bên kia reo lên vì mừng:

- Em... thầy. Hồng đây.

HỒ LINH

Trời ơi, thằng quỷ. Tôi rửa thắm trong bụng.

Hồng là chồng của một cô học trò cũ của tôi. Bực mình quá...Đêm khuya thế này mà gọi làm gì đây. Bên đó bây giờ là gần sáng, nhưng bên tôi thì mới quá nửa đêm. Tôi đang nghĩ đến chúng nó một cách bực bội. Chắc lại có chuyện cãi cọ với nhau gì đây. Nhưng bên kia, Hồng thì thảo:

- Thầy ơi...Kim Liên nó mất rồi!

À ra thế. Tôi bỗng lại cảm động vì cú điện thoại giữa khuya. Tôi mừng tượng ra đứa con gái nhỏ xinh xắn lớp đệ lục trường L.B.T hơn hai mươi năm về trước, cái thời mà tôi còn đang là một cậu sinh viên trẻ đi dạy thêm để kiếm tiền tiếp tục chương trình đại học. Con bé hiền dịu, ngồi cuối lớp và rất ít khi thuộc bài. Mười năm sau, tôi tình cờ gặp lại tại tòa án Gia Định. Hồi đó, Hồng đến văn phòng tôi nhờ biện hộ cho cô vợ bị truy tố về tội oa trử đồ gian, một chiếc xe Honda do đứa cháu gái của hấn lấy cắp, mang tới gửi. Khi ra phòng Biện Lý, Kim Liên nhận ra tôi là thầy dạy Toán ngày trước. Mặc dầu Biện Lý H là một xử rất "khó", nhưng tôi cũng xin cho nàng được tại ngoại. Cuối cùng, Kim Liên đã được xử trắng án trong vụ này. Chúng tôi đã gặp lại nhau tại một thành phố miền Bắc Mỹ, trong những ngày đầu của cuộc đời tỵ nạn. Vì thế tình thân thiết cũng không kém gì anh em. Tôi thực buồn...nó chết vậy là còn trẻ.

- Hồi nào vậy?

- Hôm kia.

Hình như Hồng khóc. Tôi an ủi:

- Thôi...Trời định thế biết sao Hồng. Bệnh gì mà không cho thầy hay trước?

- Em cũng tưởng không sao...nhưng ai ngờ...Bác sĩ nói nhà em bị bệnh hoại huyết.

THUNG LŨNG MA

- Ma chay của cô ấy ra sao rồi?

- Quan tài nhà em đang quàn tại Holly Chapel đường Salinas. Thầy còn nhớ cái nhà đòn ở khúc quẹo vào con đường lên trường đại học không?

Tôi cố nhớ lại địa thế khu downtown thành phố Syracuse, khẽ nói:

- Thầy nhớ rồi...Mấy thằng Thăng, Hải có giúp gì chú không?

- Thưa có. Em cũng được các anh ấy đỡ dần nhiều lắm.

Tôi thấy câu chuyện cũng đã đến hồi kết thúc, nên nói xuôi:

- Thôi, thầy chia buồn với chú nhé...Thực cũng tội cho Kim Liên...Đường xá xa xôi, thầy chắc cũng chẳng sao sang đưa đám cô ấy được...

Tôi không nỡ cúp điện thoại. Nhưng chờ mãi cũng không thấy Hồng gác máy...

Mãi sau, tôi bỗng thấy Hồng lên tiếng:

- Thầy ơi...em có chuyện này muốn hỏi ý kiến thầy.

Tôi hơi ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy? Cứ nói xem thầy có giúp được gì không.

Hồng coi bộ ngập ngừng, sau mới hỏi:

- Thầy có tin có ma cà rồng không?

Giữa đêm khuya, nghe câu hỏi này, tôi cũng thấy nổi da gà:

- Sao Hồng lại hỏi vậy?

- Tháng trước em có đọc báo Mỹ, đăng tin giáo sư Vasily Ferenc, một khoa gia đã bỏ ra năm mươi năm nghiên cứu về Vampire, báo động là năm nay có tới hơn sáu ngàn con quỷ hút máu sẽ hoạt động trong mùa Halloween tại Mỹ...Báo Enquire cũng đã từng nói rất nhiều về tụi ma quỷ này...nhất là các tổ quỷ của chúng

HỒ LINH

ở San Francisco...Đọc truyện Ma Cỏ của thầy...em chắc thầy cũng tìm hiểu về vụ này chứ?

Tôi nghĩ ngay đến cái chết của Kim Liên...có gì xảy ra khiến cho Hồng nó nghi ngờ lung tung đây nên cũng giải thích một chút cho nó biết:

- Truyện ma cà rồng thực ra cũng như là một thứ truyện cổ tích. Sở dĩ người ta chú ý nhiều đến San Francisco là vì ở thành phố xô bồ này có những tội thờ phụng ma quỷ...có hội các người phù thủy...và nhất là có những nhóm di dân từ Đông Âu sang tỵ nạn như người Việt mình. Còn như nói là có ma cà rồng thì thầy chưa thấy vụ nào đáng nghi được báo chí ở đây đề cập tới...

Bỗng Hồng ngắt lời:

- Người Đông Âu? Sao thầy lại nhấn mạnh tới đám người này?

- Vì theo truyền thuyết thì Vampire xuất phát từ một vài vùng ở Hung Gia Lợi và Tiệp Khắc...Những con quỷ lột người này khởi đi từ đó, gieo rắc mối kinh hoàng khắp thế giới...

Bên kia, tôi nghe thấy như Hồng la khê lên như rất sửng sốt, rồi cắt ngang lời tôi:

- Thầy...thế thì đúng rồi...

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Đúng cái gì vậy???

Nó thở dốc trong máy điện thoại:

- Nhà em nó bị chết vì ma cà rồng...thực rồi thầy ơi....

Tôi nghe mà lạnh cả người. Tôi nhìn sâu vào bóng đêm...Bên ngoài cửa sổ hình như có tiếng động mạnh...Không phải!

Bên kia, tiếng Hồng lúc lớn, lúc nhỏ xen lẫn với tiếng rên:

THUNG LŨNG MA

- Em thực không biết nói thế nào để thầy hiểu....bắt đầu từ đâu đây ...Trời ơi là Trời!

Tôi cố trấn tĩnh hẳn:

- Bình tĩnh...đầu đuôi ra làm sao mà em nghi như thế? Kim Liên nó ngã bệnh hồi nào?

Hồng yên lặng một lúc, rồi kể:

- Cách đây chừng hơn tháng, hai đứa em đi shopping ở chợ Woolworth ngay downtown. Chắc thầy nhớ chứ? Nhưng nửa chừng bất ngờ nhà em bị xỉu. Em sợ quá, đưa nó vào ngay bệnh viện của trường đại học Syracuse. Sau khi cứu tỉnh và khám bệnh, bác sĩ cho biết nó bị bệnh thiếu máu, không có gì nguy hiểm, nhưng nên nằm lại bệnh viện ít bữa cho lại sức rồi hãy về đi làm lại. Tụi em cũng đỡ lo, và đều đồng ý là Kim Liên nên dưỡng sức một thời gian để tắm bổ và chữa bệnh thiếu máu của nàng.

Từ đó, em ngày đi làm, chiều về qua bệnh viện thăm nhà em trước khi về nhà với các cháu. Nhưng nhà em ở bệnh viện hơn hai tuần, không những người không khỏe ra, mà ngày càng xanh xao hơn trước...Em đặt vấn đề với nhân viên bệnh viện, họ nói nhà em bị nghi là mắc chứng hoại huyết...một hình thức cancer. Em hoảng hồn, vợ cùng lo sợ...Bà y tá trưởng khu an ủi em, nói đừng lo vì ông bác sĩ chữa nhà em là một chuyên gia rất giỏi về ung thư.

Sáng hôm sau, em nghĩ sở để xin gặp bác sĩ Zenny. Ông ta trạc năm mươi, râu quai nón, đặc biệt là có cặp mắt sáng và sắc đến độ lần đầu tiên em bắt gặp cũng thấy bị lung lạc dễ sợ...Tuy đã từng gặp ông ta, nhưng vì nghĩ nhà em không có gì nguy hiểm nên em chưa từng nói chuyện nhiều về bệnh tình nhà em với ông. Bác sĩ đưa em vào thăm nhà em. Lúc đó Kim Liên nằm thêm thiếp...Cô y tá đang lấy máu của nó để thử nghiệm.

Ông bác sĩ dẫn em đến bên quan sát cô ta làm việc. Bỗng ông ra hiệu cho em nhìn vào ông si-ranh đang dần dần đầy máu bệnh nhân...và khẽ nói:

- Ông Hồng, ông có thấy gì lạ ở máu vợ ông không?

Em chăm chú nhìn một lúc, thì ra, máu nhà em không đỏ tươi như người thường mà nhờ nhờ đỏ mà thôi. Em sợ hãi nhìn ông để chờ đợi sự giải thích. Bác sĩ gật đầu:

- Mỗi ngày chúng tôi đều tiếp máu và nước biển cho vợ ông...ông biết đó, nhưng hồng huyết cầu vô cơ thể của bà ấy là bị phá vỡ hết...Ông thấy máu rút ra đâu có còn sắc đỏ nữa...

Em thực sự mất bình tĩnh, nên vội hỏi:

- Thế bây giờ bác sĩ tính sao?

Ông ta nắm lấy vai em, bàn tay lạnh làm sao! Nhưng giọng ông thì thực ấm, an ủi:

- Ông đừng lo, chúng tôi sẽ tiếp tục chuyển máu và nước biển để giữ cho bà khỏe...đồng thời sẽ dùng thuốc để trị liệu.

Hôm đó, em gửi các cháu tại nhà một người bạn, rồi ở lại cả ngày với nhà em. Tới trưa, Kim Liên tỉnh lại, tuy mệt nhưng cũng còn nói chuyện được. Tội nghiệp, nó cứ hỏi thăm các con...rồi khóc. Em hết lời an ủi, trấn an nhà em. Em có mang một cái cassette nhỏ với vài cuộn băng Thái Thanh, Lệ Thu mà chúng em rất thích, thường tối nào rảnh mở nhạc để hồi tưởng lại những ngày vui xa xưa...Hai đứa chạy cuốn băng Lệ Thu nhỏ nhỏ để nghe...Bỗng nhà em nhìn lên bích màu đang chuyển vào tay trái của nó, rồi đưa mắt nhìn theo dây chuyền nước biển bên tay phải từ dưới lên tới chiếc chai nửa lít đang nhỏ từng giọt...rồi giọng khẩn khoản:

- Anh xin cho em xuất viện đi... Em sợ ở đây lắm!

Không thể được. Kim Liên đâu có biết nó đang mắc căn bệnh vô cùng hiểm nghèo...Em cười:

- Đâu được...em thiếu máu chịu khó ở đây ít ngày nữa...để tĩnh dưỡng...Khi nào số hồng huyết cầu trở lại bình thường thì hãy về...ở nhà thì làm sao chuyển được máu và nước biển.

Nhà em lắc đầu:

- Anh không biết...em nghi ở đây có ma cà rồng...cứ đến đêm nó vào đây...là em bị mê đi...

Bên kia, Hồng bỗng im bặt. Tôi hơi lạnh người...kéo chăn cao lên tận cổ, hỏi:

- Hồng, có hỏi Kim Liên sao lại nói vậy, không?

Mãi một lúc lâu, Hồng mới trả lời:

- Vâng, em có hỏi, Kim Liên nghĩ một lúc, rồi khẽ nói:

- Em nghi thằng bác sĩ này quá...mỗi đêm hấn vô thăm bệnh...thì em lại mê đi...

Em thắc mắc:

- Mê đi là làm sao? Chắc em buồn ngủ rồi ngủ đi chứ gì...

Nhà em phản đối:

- Không. Thường trước khi đó, em đều thấy hấn rút cái ống phân trên cắm vào chai nước biển kia...

Em cười, lấy giọng bình thản, nói:

- Là bác sĩ, người ta chăm sóc những dụng cụ đó thì có gì lạ chứ. Thôi em đừng nghĩ quẩn...Nhưng em có thấy ông ta làm gì khác lạ nữa không?

Kim Liên hơi lắc đầu:

- Ông ta quay lưng lại phía em nên không thấy...Với lại sau đó em mê đi đâu còn biết gì nữa.

Kim Liên coi bộ lo lắng vì em không tin lời nó, cố nhắc lại:

- Nhưng dù sao, em cũng muốn về...không muốn ở đây nữa...

Giọng nói của Kim Liên thực khẩn trương. Nhưng

HỒ LINH

trong tình trạng này, em đâu có thể làm vậy. Em có nói với y tá là nhà em cảm thấy không được yên tâm sao đó... Bà này cười, giải thích:

- Đúng. Thuốc chữa bệnh của vợ ông thường gây nên những xáo động thần kinh tương tự như vậy... Tình trạng này thường gây nên những ấn tượng kinh hoàng và mỗi bệnh nhân tưởng tượng nên những chuyện quái đản khác nhau... Bà nhà như vậy là còn nhẹ đấy, ông ạ.

Nghe lời y tá giải thích, em cũng yên tâm phần nào, nên trở vào, cố an ủi nhà em. Nhà em thất vọng đến độ khóc nức lên...

Những ngày sau đó, tình trạng sức khỏe của Kim Liên cũng không khả quan hơn... vẫn tiếp tục chuyển máu và nước biển, uống thuốc. Em có xem máu nhà em, thấy cũng chưa đỏ thêm hơn trước. Em buồn vô cùng!!!

Nhân lúc Hồng tạm nghỉ, tôi nói:

- Bà y tá nói đúng đó... Ngày trước, bà bác của thầy cũng bị bệnh tương tự... và cũng gặp tình trạng hỗn loạn thần kinh đó, Hồng ạ...

Bên kia, Hồng ngắt lời tôi, nói lớn:

- Không. Kim Liên nó nói đúng thầy ạ...

Tôi hơi hoảng, giật giọng:

- Đúng? Đúng là thế nào?

- Cách đây dăm ngày, thằng cháu nhỏ bị cúm nặng, đang đêm em phải đưa nó đi bệnh viện cấp cứu. Vì thế mà hai ngày liền em không vào thăm nhà em được. Đến chiều hôm kia, thì bệnh viện gọi vào sở cho biết nhà em hấp hối. Em hốt hoảng bỏ làm, phóng ngay vào bệnh viện thì nhà em đã đi rồi...!

Giọng Hồng thực nghẹn ngào... Có tiếng động "rọt rọt" qua máy điện thoại... Tôi yên lặng chờ đợi... nhưng Hồng vẫn chưa nói tiếp. Mãi sau, giọng Hồng lại phát ra, nghe như xa vắng từ đâu đâu:

THUNG LŨNG MA

- Mặt Kim Liên xanh mướt như không còn một giọt máu trong cơ thể. Mắt nó không nhắm lại được!...

Có tiếng ào ào như gió thổi trong điện thoại. Đây đâu có phải là đường dây Nha Trang-Saigon mà sợ gặp trở ngại thời tiết, gió bão...

Bên kia, Hồng hồi giật giọng:

- Sao ồn quá vậy thầy? Thầy còn nghe rõ không?

- Còn. Nói đi.

- Trông thấy hình tượng của Kim Liên lúc đó, em thốt nhớ lại câu chuyện nó nói... nên em đâm ra thất mắc vô cùng.

Lại như có gió bão thổi trong ống điện thoại. Tiếng Hồng trở nên thực khó nghe... Tôi giục:

- Hồng nói lớn hơn chút đi.

- Vâng... thầy nghe rõ không? Em nói thực với thầy là đúng nhà em bị ma cà rồng hút máu đến chết...

- Thực sao?

- Đúng. Thằng bác sĩ đó chính là dân Hung Gia Lợi sang đây ty nạn. Chiều hôm qua, em đi tìm nó thì bệnh viện nói nó về Au Châu nghỉ hè từ tối hôm qua rồi... Đúng nó là ma cà rồng...

- Làm gì có chuyện đó, Hồng. Đừng nghi oan cho người ta... em.

- Không. Em nói có bằng chứng hẵn hoi. Sở dĩ là chuyện thực nên em mới gọi điện thoại cho thầy chứ. Khuya hôm nay, vì thương nhớ nhà em quá, thấy trong cái cassette còn có cuốn băng Lệ Thu, em có mở ra nghe để nhớ đến nhà em... thì nhận được cái message của nó trước khi chết để lại... chắc là Kim Liên nói vào buổi sáng hôm nào rất gần đây thôi... Em mở thầy nghe.

Tiếng máy rè rè vang lên trong điện thoại, rồi giọng đàn bà thực yếu: "Hồng ơi... đúng nó là ma cà rồng rồi... tối hôm qua em thấy nó đã làm gì sau khi rút ống

HỒ LINH

chuyển nước biển...Nó đút ống đó vào mũi...em thấy máu từ cánh tay em chạy ngược lên...rồi em mê đi...Trời ơi...em mệt quá...Hong ơi, em muốn về với anh và các con...em nhớ nhà quá..."

Tiếp theo là tiếng hát dở dang bài Em Đi Lễ Chùa của Lê Thu. Tôi rợn khắp người...Gió như ào ào thổi...không biết từ đâu, ngoài cửa sổ nhà tôi hay trong điện thoại...Có tiếng đập cửa, tiếng đóng cửa...rồi điện thoại bị cúp ngang.

Tôi vô cùng hoang mang...lục mãi mới tìm được số phân của Hồng. Tôi gọi lại nó. Giọng Hồng mệt nhọc:

- A-lô...

- Hồng, thầy đây...sao điện thoại cúp vậy?

- Em cũng không biết...Gió thổi tung cả cửa sổ nhà em...

- Ủa, mùa này bên đó mưa rồi sao?

- Không...bên ngoài có gì đâu...Thầy...như vậy...là nhà em cũng thành ma cà rồng rồi...làm sao đây? Em có cần đóng cọc vào ngực nó không? Chắc thầy rành vụ này rồi...Thầy cho em biết đi...

Thực khó nghĩ...nhưng tôi gạt đi:

- Không sao đâu...Cứ làm ma chạy cho cô ấy đi...Dù sao cũng chưa đủ bằng cứ rõ ràng chứng tỏ thực sự ông ta là ma cà rồng mà...

Hồng nói như không ra hơi:

- Không...đúng...đúng thực rồi...Thôi em làm phiền thầy nhiều rồi...mời thầy ngủ tiếp đi...

Hồng cúp điện thoại. Tôi gác ống nghe, thần thờ vì câu chuyện vừa qua...và chẳng sao ngủ tiếp được nữa.

Hai ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Thăng báo cho biết Hồng bị giữ trong nhà thương thần kinh...vì hôm đám ma Kim Liên, nó bỗng nổi cơn, phá quan tài của vợ ra để mang xác nàng đi...

THUNG LŨNG MA

Thăng than:

- Thực tôi nghiệp...nó thương vợ nó tới độ phát khùng như vậy đó anh!